

Maria Enrich

La sorra del rellotge

animallibres

Querido diario:

Hoy, 1 de octubre de 1963, es un día muy importante para mí. Muy importante y muy feliz, puesto que mi novio me ha regalado este precioso diario donde tengo la ilusión de ir dejando constancia de lo que me acontezca durante este año, ¡este interminable año!, que culminará con el día más feliz de mi vida: ¡el día de mi boda con Víctor!

Será mi diario, mío y de nadie más. Nadie va a leer estas páginas, porque en ellas escribiré también todos mis secretos...

El fred de l'absència

Van pujar les escales en silenci. Un silenci trist, pausat només pel fregadís lent de les sabates en trepitjar cada graó. La Gal·la i la Patrícia pujaven a poc a poc agafades al passador de fusta de la barana. Per dins els ressonava encara el so humit i gris del ciment quan es tancava el nínxol petit, tan fred. En passar pel replà del primer pis, el silenci es va fer més espès, més trist, com si sentissin el buit que hi hauria a partir d'ara, el buit que havia deixat la mort de l'àvia.

Un cop dalt, van esperar que els pares obrissin la porta i van entrar. L'escalfor del pis, retrobar les sabatilles mal posades al mig del rebedor, el got de llet buit damunt la taula de la cuina, el llum del bany que s'havia quedat encès. Tot seguia, tot seguiria... Les dues germanes van seure al sofà de

la sala. Era estrany, un dia de cada dia, a mig matí, estar allà, callades, sentint només el dolor de la pèrdua de l'àvia.

La Patrícia se'n va anar a l'habitació, es va asseure al llit i va sentir com el plor li pujava des d'un punt indeterminat de dintre seu i la dominava. «No podré parar, no pararé mai de plorar, tot és massa trist per suportar-ho...», es deia, mentre sentia els seus propis sanglots que l'ofegaven i les llàgrimes que li mullaven la cara. Estimava molt l'àvia, massa per acceptar que, sense haver arribat a la decrepitud de la vellesa, l'hagués deixada. Que s'hagués mort tan aviat, abans que el temps se li endugués l'esveltesa del cos, la força de l'esperit.

Va plorar molta estona barallant-se interiorment perquè, a partir d'ara, hauria d'assumir que no veuria més la persona que havia tingut sempre tan a prop i que l'havia acompanyada en tants moments importants de la vida.

Sentia fred, el fred de l'absència. Es va aixecar i es va posar una jaqueta. A terra hi havia un escampall de mocadors de paper rebregats i humits. Es va mirar al mirall: tenia els ulls vermells, congestionats de tant plorar, i la cara pàl·lida. Va passar-se els dits pels cabells, com dues pintes flonges, per tirar-se'ls enrere, i va recordar les vegades que l'àvia li deia que els tenia iguals que ella quan era jove, color de foc i formes rebels. Va respirar fondo, més

asserenada però també amb un atordiment que li impedia pensar.

Quan va tornar a la sala, hi havia la Gal·la asseguda al sofà. La Patrícia va asseure-s'hi al costat i va sentir que la seva germana gran li agafava la mà. Es van estrènyer fort per estar molt unides.

Va ser un dinar estrany, com si ningú no s'atrevis a parlar per no trencar la pena que respiraven. Només, de tant en tant, una frase curta en veu baixa:

–Passa'm el pa.

–Hi falta una mica de sal.

–No tinc gana, no en vull més.

Texans

–Patrícia!

La Patrícia no es va moure. Estava estirada al llit amb els auriculars posats. El rock sonava amb tots els decibels que permetia el mòbil. Sentia la música per tot el cos. Que la porta de l'habitació s'obris i hi aparegués la seva germana va ser una petita alteració de l'escenari visual. No en va fer cas. La música la seguia inundant.

–Patrícia!!! –Aquest cop el seu nom li va ressonar fort. Amb una revolada, la Gal·la li havia tret l'auricular de l'orella esquerra i havia brammat enfadada.– Ets sorda o què?

–No t'havia sentit –va mentir–. Què passa?

La Gal·la se li va plantar davant; els braços encreuats i la veu impertinent que tant la molestava:

–Els meus texans.

–Què?

–Els meus texans nous. On són?

–Quins? –La Patrícia necessitava temps per recordar on els tenia.– Aquells tan estrets?

–Va, tia! Saps prou bé quins són.

La Patrícia es va aixecar del llit. Pensava on podien ser. La seva germana gran va desaparar:

–Els necessito ara mateix!

Va obrir un calaix del seu armari, un caos que no tenia res a veure amb el de la Gal·la, i va remenar la roba amuntegada que hi havia. Res. Va buscar al cove de la roba bruta. Mentrestant sa germana li repetia el sermó d'altres vegades:

–Amb quin permís, eh? Amb quin permís has agafat la meva roba? –Cada cop que utilitzava el possessiu ho feia amb un cop de veu contundent.– T'ho he dit mil vegades: no suportó que em toquis res del meu armari! La meva roba és meva!!! Et vaig advertir que, si necessitaves alguna peça, me la demanessis!

Mentrestant, la Patrícia havia obert l'armari, havia fet saltar la roba a terra i tibava un camal d'uns pantalons:

–Són aquests?

La Gal·la els va agafar:

–Mai més! –va dir indignada mentre observava els pantalons bruts i arrugats—. M'has entès? No hi

comptis més! Quan siguis prou gran per compartir la roba amb mi, llavors en parlarem! No hi ha dret!

–Va, Gal·la... No t'enfadis –va provar la Patrícia–. Te'ls planxo ara mateix i te'ls pots posar...

–Però que no t'adones que estan tots plens de taques? –La veu de la Gal·la va canviar.

–Taqes? –va fer incrèdula mentre observava la peça de roba–. Cap problema! Te les trec amb una ensabonada!

–Patrícia: aquests pantalons s'han de ficar a la rentadora. No hi ha cap altra solució. Que no ho veus?

No. La Patrícia no ho veia.

–Ho sento, Gal·la –ho deia sincerament–. No t'enfadis...

La Gal·la va sospirar. La seva germana se la mirava amb una cara que, de tan implorant, era divertida. Tenia altres pantalons per posar-se i, si havia organitzat aquell petit escàndol, era més per fer notar la seva autoritat sobre la germana que perquè necessités aquells pantalons.

–Ho sento de veritat, Gal·la –va repetir–. No ho faré més. A partir d'ara, sempre demanaré permís per obrir el teu armari. Tinc una idea: podem penjar un full al suro amb la llista de la teva roba, llavors quan necessiti una peça, hi faig una creueta. Què et sembla?

La veueta dòcil i alhora engrescada de la Patrícia li va acabar de girar l'ànim. I la solució estrambòtica,

la va fer riure per dins. La seva germana ho deia convençuda, com totes les coses que deia i feia.

–Ai! Pati-tona, Pati-tona!